

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1874/2016
08.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Раданчић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, спољну и унутрашњу трговину „ББ“ ..., чији је пуномоћник Душица Грба, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 463/16 од 24.02.2016. године, у седници одржаној 08.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 463/16 од 24.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу П1 54/14 од 30.09.2015. године, исправљеном решењем истог суда од 05.01.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 31.12.2012. године којим је тужиљи отказан уговор о раду бр. .../... од 09.10.2004. године, а тужени обавезан да тужиљу врати на послове које је обављала пре отказа уговора о раду. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 341.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 463/16 од 24.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у делу става I изреке, који се односи на поништај оспореног решења и у ставу II изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става I изреке који се односи на враћање на рад тако што је обавезан тужени да тужиљу врати на исте или друге послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ...), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време, по уговору о раду од 09.10.2004. године, распоређена на пословима радника у одељењу припреме. Решењем туженог од 31.12.2012. године престао јој је радни однос отказом уговора о раду дана 04.01.2013. године, применом члана 179. тачка 9. Закона о раду, због економских, технолошких и организационих промена у процесу производње и смањења обима посла. Увидом у евиденцију туженог утврђено је да је у периоду од 04.10.2012. до 04.01.2013. године код туженог радни однос престао за 35 радника, од чега за 25 радника по основу технолошког вишка, а на основу извештаја Националне службе за запошљавање, Филијала ... од 07.08.2015. године да је у периоду од 28.12.2012. до 04.01.2013. године 21 радник туженог проглашен за технолошки вишак. Тужилца је пре престанка радног односа исплаћена отпремнина у износу од 77.220,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужилце за поништај оспореног решења.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Према члану 153. став 2. истог закона Програм решавања вишка запослених је дужан да донесе и послодавац који утврди да ће доћи до престанка потребе за радом најмање 20 запослених у оквиру периода од 90 дана, због технолошких, економских или организационих промена, без обзира на укупан број запослених код послодавца.

Како је утврђено да је у периоду од 90 дана, односно у периоду од 04.10.2012. до 04.01.2013. године 25 радника туженог добило отказ по основу технолошког вишка, а тужени сходно одредби члана 153. став 2. Закона о раду није донео и спровео Програм решавања вишка запослених, то су правилно нижестепени судови закључили да је незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужилца. Такође, правилан је и закључак судова да тужени није доказао да је престала потреба за радом тужилце, јер у том смислу није доставио доказе да је дошло до промене систематизације радних места, нити друге одговарајуће доказе да је на одељењу припреме на које је тужилца радила дошло

до константног смањења броја запослених, или смањеног обима посла на радном месту на коме је тужила била распоређена.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић